

original

VONNIS

Datum : 18 december 2009 zaak nr. 06/28986/A

Rep. Nr. *09/1536*

IN ZAKE:

[REDACTED], thans wonende te 1190 BRUSSEL, [REDACTED]
[REDACTED]

- EISENDE PARTIJ -

ter openbare terechtzitting in persoon verschijnend.

TEGEN:

OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIEN HEUVELLAND,
met zetel te 8953 WIJTSCHATE, Sint-Medardusplein 1,

- VERWERENDE PARTIJ -

ter openbare terechtzitting vertegenwoordigd door Mevrouw L. PATTYN,
maatschappelijk werkster, die een schriftelijke volmacht overlegt.

1. PROCEDURE

Bij verzoekschrift, aangetekend verstuurd op 19 februari 2007 en toegekomen ter griffie op 20 februari 2007, vordert eisende partij de veroordeling van verwerende partij wegens discriminatie omdat:

- hij zes brieven verstuurd naar verwerende partij waarop hij nooit een antwoord ontving, hoewel sommige daarvan vragen om hulp bevatten, waarop geen reactie noch hulp kwam. Ook zijn raadsman stuurde op 2 augustus 2005 een aangetekende brief aan verwerende partij, maar ook daarop kwam geen antwoord;
- hij slechts 25 € had ontvangen voor sociale en maatschappelijke participatie;
- hij geen geld had ontvangen om Nederlands te leren en ook niet voor de beweging waarvan hij lid was.

Bij vonnis van 19 juni 2009 verklaarde de arbeidsrechtbank zich onbevoegd kennis te nemen van de vordering, in zoverre deze betrekking had op de veroordeling van verwerende partij wegens discriminatie.

In zoverre de vordering betrekking had op maatschappelijke dienstverlening, werden de debatten heropend teneinde partijen toe te laten de rechtbank verder in te lichten omtrent het feit of in de periode 2002-2005 al dan niet formele beslissingen werden genomen inzake de steunaanvragen van eisende partij en tevens standpunt in te nemen omtrent de ontvankelijkheid van het beroep voor zover deze gericht was tegen de (in)formele beslissingen uit de periode 2002-2005.

Partijen werden opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 20 november 2009.

De rechtbank nam inzage van de stukken, onder meer deze gevoegd bij het dossier van rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde partijen in hun middelen en besluiten op de openbare terechtzitting van 20 november 2009, waarna de debatten werden gesloten.

Mevrouw Caroline Goethals, Substituut-Arbeidsauditeur, heeft ter voormelde zitting mondeling advies gegeven, waarop partijen niet gerepliceerd hebben.

2. FEITELIJKE GEGEVENS

Met betrekking tot de feitelijke gegevens, wordt verwezen naar het (tussen)vonnis van 19 juni 2009 alwaar de feiten en de standpunten der partijen *in extenso* werden weergegeven.

3. BESPREKING

3.1. VORDERING INZAKE DISCRIMINATIE

In zijn besluiten na het vonnis van 19 juni 2009 komt eisende partij terug op de problematiek van de discriminatie.

De rechtbank heeft met betrekking tot dit onderdeel van het beroep evenwel reeds een eindvonnis gewezen en daarmee haar rechtsmacht nopens dit punt uitgeput.

Daarop kan dan ook niet meer worden teruggekomen.

3.2. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING IN ZOVERRE AANSPRAAK WORDT GEMAAKT OP MAATSCHAPPELIJKE DIENSTVERLENING

Het tussenvonnis van 19 juni 2009 vermeldt volgende overwegingen

1.

Het beroep van eisende partij is naar het oordeel van de rechtbank tevens te aanzien als een verzoek tot toekenning van maatschappelijke dienstverlening.

Volgens de rechtsleer moet de rechtsvordering steunen op het invoeren van een bestaand subjectief recht. De rechtsvordering is maar mogelijk mits het vervullen van voorwaarden van objectieve aard (het subjectieve recht) en van subjectieve aard (het belang en hoedanigheid volgens artikel 17 Ger. W.) (J. PETIT, Sociaal procesrecht, Die Keure, 2000, 65).

Artikel 57 e.v. O.C.M.W.-wetgeving omschrijven de vormen van dienstverlening en daarbij worden op niet beperkende wijze de taken van het O.C.M.W. opgesomd. De rechtspraak erkent daarbij uitdrukkelijk het bestaan van een subjectief recht (Arbrb. Brussel 8 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 283).

De geschillen kunnen gaan om een beslissing betreffende individuele dienstverlening, maar ook tegen het stilzitten van een bevoegd orgaan van het O.C.M.W. gedurende een maand na ontvangst van het verzoek tot toekenning van dienstverlening (artikel 71, tweede lid O.C.M.W.-wet).

De arbeidsrechtbank onderzoekt bij verhaal de zaak ten gronde, rekening houdende met de feiten op het ogenblik van de beslissing (Arbrb. Brussel 7 augustus 1997, O.C.M.W. Visies, 1998, nr. 2, 75; H. FUNCK, "De rechtspraak van de arbeidsgerechten: oude en nieuwe vragen" in O.C.M.W. in de kering" (Ed. J. PUT en D. SIMOENS), Gent, 1994, 81-82).

2.

In dat verband stelt zich evenwel de vraag naar de tijdigheid van het ingestelde beroep.

In casu moet immers vastgesteld worden dat eisende partij er zich in zijn verzoekschrift van 19 februari 2007 over beklagt dat hij in de periode 2002-2005 geen antwoord kreeg op zijn herhaalde vragen en geen of slechts beperkte steun ontving.

Het O.C.M.W. dient binnen de maand na ontvangst van de aanvraag uitspraak te doen.

Artikel 71 O.C.M.W.-wet voorziet dat binnen de drie maanden beroep kan worden aangetekend tegen die beslissing van de raad of een ander bevoegd orgaan van het O.C.M.W. Wordt géén beslissing genomen binnen de termijn van één maand, dan gaat de beroepstermijn in vanaf het verstrijken van de beslissingstermijn (artikel 71, tweede en derde lid O.C.M.W.-wet; Arbrb. Brussel 15 december 1993, Soc. Kron. 1995, 69).

De beroepstermijn van artikel 71 is voorgeschreven op straffe van verval (artikel 23, eerste lid Wet Handvest Sociaal Verzekerde; deze wet is bij wet van 10 maart 2005 van toepassing verklaard op de maatschappelijke dienstverlening).

Overeenkomstig artikel 862 § 2 Ger W. moet de nietigheid of het verval van een proceshandeling zelfs ambtshalve door de rechtbank worden uitgesproken ingeval die nietigheid of dat verval voortvloeit uit een verzuim of een onregelmatigheid betreffende op straffe van verval of op straffe van nietigheid voorgeschreven termijnen.

Wanneer het beroep werd ingesteld meer dan drie maanden na de beslissing, of meer dan drie maanden nadat de beslissing had moeten genomen worden, dient de arbeidsrechtbank in principe het beroep wegens laattijdigheid ontoelaatbaar te verklaren.

3.

Dat verwerende partij niet erg expeditief is om in te gaan op bepaalde vragen, mag o.m. afgeleid worden uit het feit dat (ook) Mevrouw de Arbeidsauditeur verwerende partij liefst vier keer diende aan te schrijven vooraleer ze een antwoord ontving.

Verwerende partij stelt wel dat zij telkens reageerde op de aangetekende brieven van eisende partij, maar bewijzen worden daarvan niet voorgelegd.

Nochtans mag toch aangenomen worden dat zij telkens een formele beslissing zal genomen hebben wanneer eisende partij een bepaalde steun (deelname in studiekosten, tussenkomst inzake energiekosten, bijdragen in de huur) aanvroeg.

Enig bewijs wordt daarvan evenwel niet voorgelegd, met uitzondering van de beslissing van verwerende partij om eisende partij geen steun meer toe te kennen vanaf het ogenblik dat deze uitgedeed was en eigenlijk sindsdien illegaal in het land verbleef. Deze problematiek heeft echter reeds zijn beslag gekregen met het vonnis van 18 mei 2007 en het arrest van 3 april 2008, zodat eisende partij dit niet nog eens kan overdoen...

Uit de door verwerende partij na het tussenvonnissen verstreekte inlichtingen, blijkt dat verwerende partij met betrekking tot de diverse vragen van eisende partij inzake tussenkomst voor taallessen, voor hulp bij betaling elektriciteitsrekeningen, bijdragen in de huur, tussenkomst medische kosten... geen formele beslissingen heeft genomen.

Zij heeft met eisende partij contact opgenomen om hem er op te wijzen dat er geen specifieke budgetten voor taallessen waren, zij heeft samen met eisende partij een aanvraag ingediend teneinde een sociaal tarief te bekomen voor gas en elektriciteit en zij heeft ingestaan voor allerhande begeleiding en ondersteuning.

Deze manier van handelen is volgens verwerende partij het gevolg van een instroom van asielzoekers, zonder dat door de federale regering daar financiële middelen tegenover werden geplaatst.

Bovendien was ze van oordeel dat de begeleiding en steun die ze gaf aan eisende partij voldoende was, aangezien hijzelf noch zijn advocaat daar ooit op terugkwamen.

4.

Het niet (tijdig) nemen van een formele beslissing, staat gelijk met de afwezigheid van een beslissing en daarvoor kan het OCMW zich in principe niet verschuilen achter een gebrek aan financiële ondersteuning van de kant van een hogere instantie.

Er kan van de rechtzoekende ook niet worden verwacht dat hij begrip zou opbrengen voor de personeels- en andere problemen waarmee het OCMW zelf zou kanten.

Wanneer hij zich tot het OCMW richt, dan dient dit te leiden tot een bepaalde beslissing, eender in welke richting.

Het stemt dan ook tot nadenken wanneer wordt vastgesteld dat verwerende partij klaarblijkelijk niet of nauwelijks overging tot het nemen van formele beslissingen in het dossier van eisende partij.

Enkel op het moment dat beslist werd geen steun meer te verlenen omdat eisende partij uitgeprocedeerd was, verschoot verwerende partij zich niet achter het gebrek aan ondersteuning van een hogere overheid, maar vond zij tijd en middelen om eisende partij op dat moment wel een formele beslissing te betekenen...

5.

In elk geval, artikel 71, tweede lid OCMW-wet, voorziet uitdrukkelijk dat niet alleen beroep kan aangetekend worden tegen een beslissing van het OCMW inzake individuele dienstverlening, maar ook tegen het uitblijven van een beslissing.

Het OCMW dient binnen de maand na de aanvraag een uitspraak te doen.

Indien dergelijke uitspraak uitblijft, heeft de steunaanvrager drie maanden de tijd -ingaaend vanaf het verstrijken van de beslissingstermijn- om beroep aan te tekenen.

Deze termijn is voorgeschreven op straffe van verval.

Waar *in casu* moet vastgesteld worden dat de diverse aanvragen van eisende partij dateren van de periode 2002 – 2005 en pas in de loop van 2007 *in globo* door eisende partij beroep werd aangetekend, moet de rechtbank vaststellen dat dit beroep niet werd ingesteld binnen de vervaltermijn van drie maanden nadat de formele beslissing had moeten genomen worden door verwerende partij.

De rechtbank kan dan ook niet anders dan vaststellen dat het beroep tegen deze (niet formele) beslissingen laattijdig is en als ontoelaatbaar moet afgewezen worden.

OM DEZE REDENEN,

De arbeidsrechtbank te leper, eerste kamer.

Alle andere en strijdige conclusies van de hand wijzend.

De rechtspleging verliep in het Nederlands overeenkomstig artikel 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

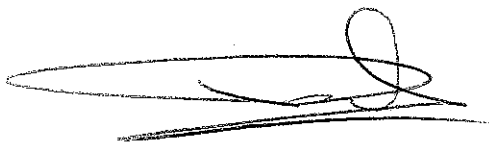
Gelet op het mondeling advies van Mevrouw Caroline Goethals, Substituut-Arbeidsauditeur.

Rechtdoende op tegenspraak.

Zegt voor recht dat het beroep tegen de beslissingen van verwerende partij die dateren uit de periode 2002 – 2005 ontoelaatbaar is.

Legt de kosten van het geding overeenkomstig artikel 1017, tweede lid Ger. W. ten laste van verwerende partij, aan de zijde van eisende partij vereffend op nul € en aan de zijde van verwerende partij op nul €.

Dit vonnis werd ondertekend door de rechters die het hebben gewezen en door de griffier.

Nikolaas DELOOF

Rechter in Sociale Zaken-werkgever

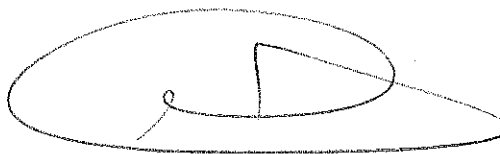
Frans D'HAERYERE

Rechter in Sociale Zaken-werknemer-arbeider

Piet DUTHOO

Griffier

Marc COMPERNOLLE

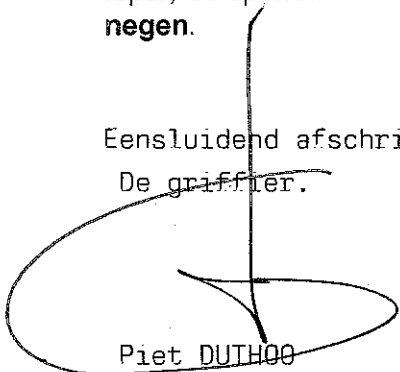
Toegevoegd Rechter-Voorzitter van de kamer

Uitgesproken door de Voorzitter van de eerste kamer van de arbeidsrechtbank te leper, in openbare terechtzitting van **vrijdag achttien december tweeduizend en negen.**

Eensluidend afschrift. Vrijgesteld van griffierecht.

De griffier.

(E.L. 911/1/021/44)

Piet DUTHOO